

Bones notícies electorals

Salvador Cot

Aquesta campanya electoral, tan escassa d'idees, ha portat, en canvi, algunes novetats en el camp de la comunicació que són més profundes que no sembla. I això, en un sistema comunicatiu regulat fins a l'asfíxia pels partits polítics mateix, implica tot un seguit d'esquerdes que, més aviat que no pas tard, obriran les portes a una nova manera d'informar sobre la confrontació política.

D'entrada, la principal innovació de la campanya ha estat recuperar els debats cara a cara entre els dos principals candidats espanyols. Els van emetre la major part de les televisions, amb la notable excepció de TV3, que s'hi va negar, no pas d'acord amb l'interès periodístic, sinó de resultes d'una votació entre els representants dels partits dins el Consell de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Però, al marge d'aquesta decisió d'uns altres temps, els ciutadans van demostrar, amb les audiències, que aquesta mena de format informatiu és un dels més eficaços a l'hora de formar-se una opinió en el context d'una campanya electoral.

L'inconvenient van ser les cinquanta condicions que van imposar els partits per permetre que la televisió sotmetés els dos candidats a una confrontació pública.

Això va deixar sense periodista (i, per tant, sense preguntes) la taula i va convertir Manuel Campo Vidal i Olga Viza en simples cronometradors, sense cap incidència en el desenvolupament de la conversa. És d'esperar, però, que els debats espanyols – i, algun dia, els catalans – siguin considerats com una obligació democràtica per part dels partits i que el format s'acosti als Obama-Clinton o els Sarkozy-Royal que tanta enveja fan, vistos des d'aquí. A més, si els debats s'imposen de manera defini-

tiva, els aparells dels partits, necessàriament, hauran de tenir en compte la capacitat de comunicació i l'agilitat discursiva de qualsevol dels seus candidats del futur, cosa que millorarà bastant la qualitat dels líders polítics i la propensió general a donar explicacions de les seves intencions i programes.

Al Principat, a més, els professionals dels mitjans públics han augmentat la protesta contra els minutatges a què estan sotmesos pels partits polítics i sembla que la fórmula comença a estar tocada de mort. A més, TV3 mateix va oferir un

Els dos debats entre Mariano Rajoy i José Luis Rodríguez Zapatero han recuperat els cara a cara com a fórmula bàsica dels ciutadans per a orientar el seu vot.

“Si els debats s'imposen de manera definitiva, els aparells dels partits hauran de tenir en compte, necessàriament, la capacitat de comunicació i l'agilitat discursiva dels seus candidats del futur”

debat entre els candidats catalans que va ser conduït amb total professionalitat per un Josep Cuní amb prou coratge per a negar-se a esdevenir un complement decoratiu, a l'estil dels seus col·legues de Madrid.

També en l'àmbit dels mitjans privats hi ha hagut novetats molt destacables. Un diari pro-governamental com *El Periódico de Catalunya* va atrevir-se a qüestionar la prohibició –anacrònica– de publicar enquestes durant els últims dies de campanya, i va adreçar els lectors a la seva edició andorrana. Una drecera legal que qüestiona frontalment un legalisme estúpid. I *La Vanguardia* va aconseguir, una vegada més, de trencar l'encotillament tradicional de les entrevistes preelectorals amb una sèrie de Pilar Rahola de gran interès i molt en l'estil anglosaxó.

En definitiva, l'encarcarament que han provocat els partits comença a caure a trossos a mesura que els gustos de la societat empenyen cap a l'aprofundiment de la democràcia.

Periodista